

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIVNA AV

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

ANDRA BANDET

ÖSTERGÖTLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AV

ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1911
[111410]

16. Kuddby kyrka, Björkekind's hd.

Pl. V. Fig. 2 (B. 835).

Litteratur: B. 835; L. 1107; W. 31; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 550; L. f. B. 1107; Bref i VHAA från kyrkoh. Joh. Andersson d. 2 sept. 1828; Bugge, *Runverser* 57 i ATS 10.

Broocman säger, att »år 1670 syntes och i Kyrkomuren en runsten, som nu är öfverklustrad».

Ett brev från kyrkoh. Joh. Andersson, daterat d. 2 sept. 1828, meddelar, att runstenen sönderföll i flera stycken vid kyrkomurens nedbrytande och vittrade sönder till grus; grytet var mycket mörkt och liknade hårt rostad eller bränd järnmalm; ovisst var, om icke stenen undergått våld.

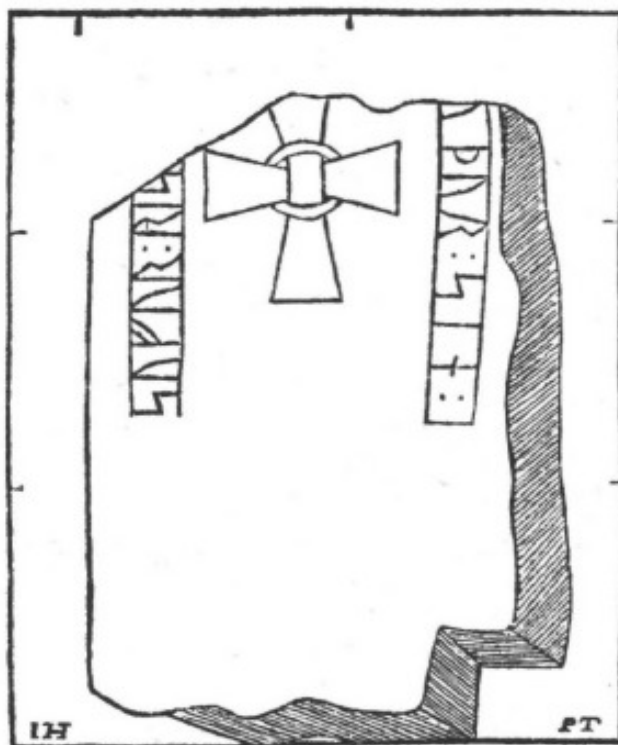
Runstenen är enligt B. 835 nedre hälften av en sådan, höjden är 2,34 aln = 1,38 m, bredden över korsets fot är 1,54 aln = 0,90 m. Slingans bredd var 10 cm.

Runorna voro enligt B. 835:

a) Vänstra slingan: **sufur : ris** — b) Högra slingan: **uþur : sin :**

Namnet **sufur** förmodar S. Bugge, *Runverser* s. 57, vara samma namn som **sufar** B. 611, L. 702 Veckholm, Uppl., och framställer som en osäker förmodan, att det kan hava uppkommit ur *Sumarr*, ordet 'sommar', som man vet hava använts som namn hos de forngermanska folken. Namnet synes hellre böra sammanställas med ortnamnet *Söverstad* i Kuddby sn, som i S. D. ns III, 339, 340 tre gånger skrives: i *Siverstadhum*, och visar troligen i första stavelsen genom inflytelse av *v* den *y*-vokal, som sedan i *Söverstad* utvecklats till *ö*. Namnets urnordiska form har måhända varit **Sigi-waruk*, som genom synkope och u-omljud blev **Sig-woruk* (jfr A. Kock, *Sv. landsmålen* XII, 7, s. 17 utvecklingen av fsv. *Aszur*).

Översättning: Syvur reste (denna sten efter N. N.), sin broder.

2. Ög. 16. Kuddby (B. 835).